

IN MEMORIAM

EL DR. ISIDRE GOMÀ I CIVIT

El dia 4 de novembre del 2000, després d'uns quants mesos de malaltia en la residència del Col·legi Montserrat de Barcelona, ens va deixar el Dr. Isidre Gomà i Civit, professor durant quaranta-cinc anys a les aules del Seminari de Barcelona, Seminari que, gràcies a la seva col·laboració, va obtenir la potestat d'atorgar el grau de Batxiller en Teologia vinculat a la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma.

En ocasió dels seus setanta anys, la Facultat de Teologia de Catalunya havia tingut ocasió de retre-li un sentit homenatge, materialitzat en la Miscel·lània «In Medio Ecclesiae», una obra de 578 pàgines, que constitueix el volum XIV (1989) de la *Revista Catalana de Teologia*. En el volum hi figura un pròleg del cardenal Jubany («A guisa de proemi»), un esbós biogràfic de l'homenatjat («El nostre Doctor Gomà»), més quaranta-vuit aportacions d'autor, de les més diverses procedències.

Els mateixos sentiments van poder ser expressats de viva veu, i amb vius aplaudiments, en l'acte acadèmic d'ofertament de la Miscel·lània, que va tenir lloc en una Aula Magna plena a vessar el 30 de gener de 1991. Presidia l'acte el Gran Cancellier de la Facultat, Mons. Ricard M. Carles, juntament amb l'anterior Gran Cancellier, amic de joventut de l'homenatjat, el cardenal Narcís Jubany. També hi era present el bisbe Josep Capmany, durant anys Secretari d'Estudis del Seminari mentre el Dr. Gomà n'era Prefecte, amb qui havien format una mena de «consell permanent», que es reunia immancablement cada setmana.

Les normes acadèmiques exclouen els professors septuagenaris de l'ensenyament normal, però el Dr. Gomà va tenir encara repetides ocasions d'acostar-se a les mateixes aules, sigui per a algun curset de Llicència a la Facultat de Teologia de Catalunya, sigui per a impartir algun curset en l'Institut de Teologia Espiritual.

Les seves anades a Roma per raó d'estudis van continuar fins al principi de la seva malaltia, i en són fruit els seus tres últims articles dins *Revista Catalana de Teologia*: «Santificado sea tu nombre. La primera petición del Padrenuestro», *RCatT XXI* (1996) 289-332; «Venga tu Reino. Petición central del Padrenuestro» (I), (y II), *RCatT XXIII* (1998) 5-31 i 329-356. El context normal d'aquests articles seria un comentari al Parnostre tot sencer, però Gomà deia que tot el Parnostre és inclòs en el tema del «Nom» i en el del «Regne». Per altra banda, després de l'últim article, l'autor se sentia capaç de

continuar parlant sobre tots aquests temes, però no d'escriure cosa publicable (és que per a ell l'art d'escriure havia estat una mena d'alquímia complicada, que no es veia amb cor de continuar exercint).

El ministeri de la Paraula, exercit sobretot entre les Missioneres de la Sagrada Família de Natzaret, es va mantenir certament fins al final. En vam poder fruir especialment en dos viatges a Egipte i Terra Santa el mes de gener dels anys 1993 i 1995. Sobretot el de 1993. En la pujada al Sinaí, el Dr. Gomà no va ser pas dels últims d'arribar-hi ni de tornar a baixar: deia que Moisès hi havia pujat amb vuitanta anys, i ell encara no els tenia. També deia que hi anava per ell mateix, per acomiadar-se d'aquells llocs que havia visitat diverses vegades. Gomà va ser en tot moment el gran comunicador que havia estat sempre. Tant ell com els seus ex-alumnes es van sentir feliços del retrobament. Sempre havien dit: «Quan el Dr. Gomà t'explica una cosa, et queda gravada per tota la vida», i aquella va ser una bona ocasió de comprovar-ho. També hi ha paraula seva (inèdita fins aquell moment) en l'entrevista que va concedir a Joan Subirà (*Capellans en temps de Franco*, Barcelona 1996, pp. 156-184). S'hi troben algunes claus per a comprendre la vida, i si es vol la virtut, de l'entrevistat. Entre altres, l'espina que portava pel tracte donat després de mort al seu oncle, el cardenal Isidre Gomà i Tomàs.

Diguem finalment que, a més del do de la comunicació, tenia un altre carisma: el gust i la capacitat de parlar de Déu. No podia tenir millor preparació per a l'objectiu final de tota vida creient que, després d'indubtables creus, Déu li ha concedit.

Jordi Sánchez Bosch